



Felix Salten

Bambi



Aquila



CAPITOLUL I

Venise pe lume în plin desiş, într-unul din acele luminişuri ce par a fi întinse, dar sunt împrejmuite pe de lături de copaci. De fapt, era destul de puţin spaţiu, abia cât să-i ajungă lui şi mamei sale.

Stătea acolo, clătinându-se pe piciorușele-i subțiri și privea intens în jurul lui, fără a vedea nimic clar. Continuând să se clatine, și-a lăsat căpșorul în jos, cuprins de uluire.

– Ce pui drăgălaș! zise o coțofană.

Gemetele mamei căprioară o aduseră acolo. Coțofana zbura din creangă în creangă repetând „Ce pui drăgălaș!”. Neprimind niciun răspuns, continuă:

– Și când mă gândesc că va fi în stare să se ridice și să meargă! Ce fapt curios! Așa ceva nu am mai văzut niciodată! Deși sunt chiar tânără, aș putea spune că am abia un an de când am zburat prima dată din cuib, și tot cred că e minunat! Un pui ca acesta, abia născut și care începe deja să umble! E remarcabil! Mi se pare că tot ce faceți voi, căprioarelor, e remarcabil. Poate să și fugă?

– Bineînțeles, răspunse blând mama lui. Dar te rog să mă ierți, mai am atâtea lucruri de făcut și sunt puțin slăbită.



– Ooo, să nu interpretezi greșit! zise coțofana. Nici eu nu prea am timp, doar că nu vād zilnic o asemenea priveliște. Gândește-te câte griji ne facem pentru copii. Puii nu se mișcă imediat ce ies din ou, ci au nevoie de atenție nemărginită, o atenție de care, repet, nici nu-ți poți da seama. Ce greu e să-i hrănești și să-i veghezi! Doar gândește-te câtă încordare ca să le aduci hrană și să stai mereu cu frica-n sân să nu li se întâmple ceva! Sunt neajutorați dacă nu stăm lângă ei, nu-i așa? Și cât durează până se pot mișca și până le cresc penele...

– Îți cer iertare, zise mama. Eram cu gândul în altă parte.

Coțofana zburase deja. „Ce făptură nătângă! Foarte frumoasă, dar tare nătângă!” gândi în sinea ei.

Mama abia băgă de seama absența coțofenei. Continua să-ți spele puiul nou-născut. Îl curăța cu drag și cu tandrețe, în timp ce micuțul se clătina nesigur. Sub limba caldută a mamei sale care-l mângâia ici și colo, și-a adunat puterile și-a rămas nemișcat. Pe blana roșiatică și cam ciufulită avea câteva pete albe, iar pe botu-i de pui nou-născut se deslușea o ameteală.

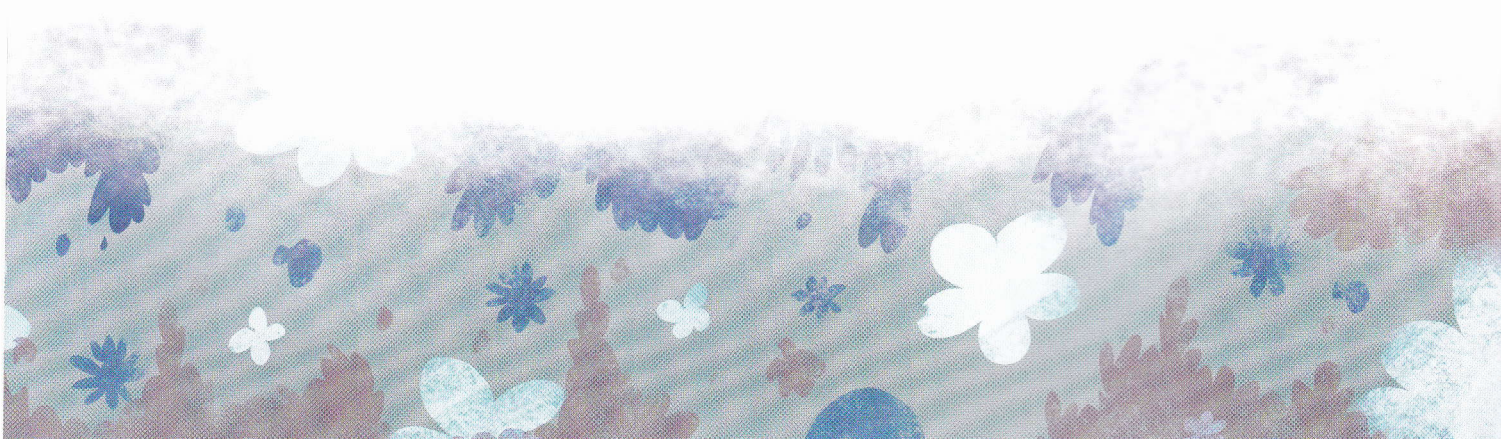
De jur împrejur crescuseră aluni, arbuști, spini negri și soc. Arțari înalți, fagi și stejari formau un acoperiș verde deasupra desișului. De sus atârnav frunze de ferigi, mazărice și salbie. Jos, frunzele violetelor înflorite și ale fragilor ce tocmai se iveau se agățau de pământ. Lumina soarelui cădea aurie prin frunzișul stufos. Pădurea întreagă răsuna de voci, era pătrunsă de ele într-o agitație veselă. Codrul fremăta încontinuu, porumbeii gângureau fără încetare, mierlele cântau și pițigoii ciripeau. Printre toate aceste cântece, se făceau auzite strigătul arțăgos al gaiței, coțofana cârcotașă și gălăgioșii fazanii. Din când în când, se auzea sunetul strident produs de o ciocănitore care se ridica deasupra tuturor vocilor. Țipătul ascutit al șoimului străpungea auzul, pe când glasul cel răgușit al ciorii se răspândea din înălțimi.

Puiul de căprioară nu înțelegea nimic din mulțimea cântecelor. Nici măcar nu le asculta. Ca să nu mai vorbim de miresmele din pădure! Singurul lucru pe care-l auzea era dulcele sunet al mamei lingându-l cu drag și sărutându-l. Unicul miros simțit era cel al mamei sale, un miros plăcut și cald. Ghemuindu-se lângă ea, găsi de unde să se hrănească, iar mama continuă să-l mângâie în timp ce îl alăpta.

– Bambi, șopti ea.

La răstimpuri, ciulea urechile și adulmeca mirosurile aduse de vânt. Apoi își săruta din nou copilul liniștită și fericită.

– Bambi, repetă ea, micuțul meu Bambi.







CAPITOLUL II

La începutul verii, copacii stăteau încremeniți sub cerul albastru, își întindeau brațele sub lumina izvorândă a soarelui. Florile își desfăceau cupele albe, roșii ori galbene în tufișurile din desiș. Pe la capătul câtorva crenguțe începeau să apară muguri, plâpânzi, dar tari și în același timp hotărâți, ce arătau ca niște pumni mici și încordați. Pământul era acoperit de flori multicolore ca niște stelute colorate ce licăreau pline de încântare. Peste tot se simțea miros de iarbă crudă, de flori, de pământ reavăn și de lemn tânăr. Când se lumina de ziuă și când apunea soarele, întreaga pădure răsună a mii de voci și, de dimineața până seara, albinele zumzăiau în timp ce viespii bâzâiau și ei. Întreaga tăcere se umplea de murmurul lor.

Acestea erau, iată, primele zile din viața lui Bambi. Pășea în urma mamei sale pe o cărare îngustă chiar prin mijlocul tufișurilor. Ce plăcut era să te plimbi pe acolo! Frunzișul bogat îi mângâia spatele, dându-se apoi încetișor la o parte. În ciuda faptului că drumul părea închis de multe stavile, se putea avansa cu ușurință. Cărări ce străbăteau pădurea în lung și-n lat erau peste tot. Mama le cunoștea pe toate, iar când Bambi se mai oprea în fața unor tufișuri ca în fața unui zid de nepătruns, ea găsea întotdeauna și fără ezitare calea cea bună.

Bambi întreba. Îi plăcea tare mult s-o întrebe pe mama lui. Era plăcut să afle răspunsurile la nedumeririle sale. Niciodată nu era mirat de faptul că îi treceau atâtea întrebări prin cap. Era ceva firesc pentru el și se simțea strașnic, mai ales când răspunsul era cel pe care îl aștepta. Bineînțeles că se întâmpla și să nu înțeleagă răspunsul, dar nici asta nu-i dis plăcea, pentru că își putea imagina lucruri felurite. Uneori era sigur că mama lui nu-i dădea răspunsul complet și că, în mod intenționat, nu-i spunea tot ce știa. Dar și asta a fost interesant, trezindu-i o curiozitate vie, bănuiala, misterul care îl străfulgerau și așteptarea în fața căreia simțea neliniște și totodată bucurie, ceea ce îl făcea să tacă.

Odată întreabă:

- Cui îi aparține această cărare, mamă?
- Nouă, răspunse mama.
- Adică mie și ție? continuă el.
- Da.
- Nouă amândurora?
- Nu, zise mama, nouă căprioarelor.
- Ce sunt acelea căprioare? spuse Bambi și râse.

Mama îl măsură cu privirea de jos până sus și râse și ea.

– Tu ești o căprioară și eu sunt o căprioară. Asta înseamnă căprioară. Înțelegi acum?

Bambi sări în sus de bucurie.

– Da, înțeleg, zise el. Eu sunt o căprioară mică și tu una mare, așa-i?

Mama îl aprobă.

– Acum ai înțeles.

Bambi deveni din nou serios.



- Mai există și alte căprioare în afară de tine și de mine?
- Bineînțeles, zise mama. Multe.
- Și unde sunt ele? întrebă Bambi.
- Aici, peste tot.
- Dar... eu nu le văd.
- Le vei vedea curând, zise mama.
- Când? repetă el cu mai multă curiozitate.
- În curând.

Mama continua să pășească încet în timp ce mama o urma. Era tăcut tot gândindu-se la ce putea înseamna „în curând”. Ajunse la concluzia că „în curând” sigur nu înseamnă „imediat”. Dar nu era sigur în ce moment acest „în curând” va înceta să mai fie „în curând” și va începe să devină „peste mult timp”. Dintr-odată, întrebă:

- Cine a făcut cărarea aceasta?
 - Noi, zise mama.
- Bambi era uluit.
- Noi? Tu și cu mine?
 - Noi... adică noi căprioarele, răspunse mama.
 - Care căprioare? veni altă întrebare.
 - Toate, zise mama lui scurt.

Își continuă drumul. Bambi era vesel și avea chef să se abată de la drum, dar se ținu cu-minte după urmele mamei. În fața lor se auzi un foșnet aproape de sol. Trecuse pe lângă ei ceva cu o mișcare bruscă, ceva ce nu se putea vedea însă din cauza ferigilor și a arbuștilor. Un tipăt scurt. Apoi liniște. Doar frunzele și iarba mai păstrau dovada că ceva trecuse pe acolo. Un dihor ce vânase un șoarece își făcu apariția și aplecându-se într-o parte își savura masa.

- Ce-a fost asta?! întrebă Bambi exaltat.
- Nimic, îl liniști mama.
- Dar... tremură Bambi, dar... doar am văzut.
- Da, da. Nu-ți fie frică. Dihorul a omorât un șoarece.

Însă Bambi era tare speriat. O teamă nemaiîntâlnită îi cuprinse inima. Îi luă ceva până putu să vorbească din nou. Atunci întrebă:

- Dar de ce a omorât șoarecele?
- Fiindcă... mama ezită... hai să mergem mai repede, insistă ea, ca și cum altceva i-ar fi trecut prin minte și ar fi uitat întrebarea.

Bambi țopăi după ea. Urmă o pauză lungă. Mergeau iarăși în liniște până ce Bambi întrebă, fiind agitat:

- Și noi vom mânca un șoarece vreodată?
- Nu, îi replică mama.
- Niciodată?
- Niciodată, veni răspunsul.
- De ce nu? întrebă el ușurat.





– Pentru că noi nu omorâm pe nimeni, fu răspunsul simplu al mamei.

Bambi se simțea din nou vesel.

Țipete ascuțite străbăteau dinspre un tânăr arțar ce le era în cale. Mama păși fără să le dea atenție, însă Bambi se opri curios. Două gaițe se certau sus pe crengi din cauza unui cuib pe care-l jefuiseră.

– Du-te de aici, ticăloaso! zise una dintre ele.

– Nu te înfoia așa, nebuno, zise cealaltă. Nu mă tem de tine!

Prima zbieră:

– Vezi-ți de cuiburile tale sau am să-ți crăp capul! Era supărată nevoie mare.

– Ce nerușinare! țipă ea. Ce mai nerușinare!

Cealaltă gaiță îl observă pe Bambi, coborî câteva crengi și se răsti la el:

– La ce te holbezi așa, ciudatule? țipă ea.

Bambi o luă la goană speriat. O ajunse pe mamă și iată-l mergând din nou alături de ea, speriat și ascultător, gândindu-se că poate nu i-a băgat în seamă absența.

După o pauză, o întrebă:

– Mamă, ce-i aceea „vulgaritate”?

– Nu știu, răspunse ea.

Bambi se gândi puțin după care începu iar:

– De ce erau așa de supărate una pe alta?

– Se certau din cauza mâncării, îi răspunse mama.

– Ne vom certa și noi vreodată pentru mâncare?

– Nu, îi spuse mama.

– De ce nu?

– Este destulă pentru toți.

Bambi voi să mai știe ceva.

– Mamă... începu el.

– Ce e?

– O să ne certăm și noi vreodată?

– Nu, copilul meu, la noi nu există așa ceva.

Își continuă drumul. Dintr-odată, apărură o lumină în fața lor. Totul se lumina. Tufișurile încâlcite se terminară odată cu poteca. Doar câțiva pași și ei treceau în locul luminat și întins din fața lor. Bambi voi să încerce un salt dincolo, dar mama se opri.

– Ce e asta? întrebă cu neastâmpăr și încântare.

– E pajiștea, zise mama.

– Ce e aceea o pajiște? întrebă el insistent.

– Vei afla singur în curând.

Mama deveni serioasă și atentă. Stătea nemișcată, cu capul ridicat, își ciuli urechile, trase adânc aer în piep și arăta extrem de severă.

– E în regulă. Acum putem merge, spuse în cele din urmă.

Bambi sări înainte, dar mama îi bară calea.

